

[Aksel Larsen.]

som naturligvis for os er langt grovere, som vi har diskuteret saa tidt her i Tinget, og som min Partifælle ogsaa har omtalt fra denne Talerstol. Men jeg kunde anbefale det konservative Folkeparti til Opbyggelse i ensomme Stunder nogen nyttig Søndagslæsning. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har i „Socialisten“ — det er et misvisende Navn paa et socialdemokratisk Tidsskrift — begaaet en Artikel, som hedder: „Mellem Sovjetstjerne og Hagekors“. Den har vel faaet den Overskrift, fordi det ærede Medlem tidligere havde Sympati for Sovjetstjernen, men nu har faaet mere Sympati for Hagekorset, og det er der maaske ikke noget at sige til, man er jo nødt til til en vis Grad at holde sig til Linien fra Tyskland.

I den Artikel forsøger det ærede Medlem at gøre sig lækker for Oppositionen i Socialdemokratiet, og navnlig for den mere revolutionære Fløj indenfor den socialdemokratiske Ungdom. Han slutter nemlig med 8 Teser, som han siger er Udtryk for, hvad Socialdemokratiet i Grunden vil. Nu er der jo ingen her, der tager disse 8 Teser alvorligt, og det skal ikke opfattes saaledes, at jeg vil anmelde ham for Overtrædelse af Grundloven eller for at have til Hensigt at overtræde den; jeg ønsker ikke, at man skal rejse Sag imod ham, men den Slags er altid interessant.

Altsaa i disse Teser finder vi som Tese Nr. 4:

„Valget mellem Evolution og Revolution er for Partiet ikke et Spørgsmaal om Princip, men om Metode. Ved Statskuppet i 1920 og Erklæringen af Generalstrejken viste Arbejderbevægelsen, at den med faa Timers Varsel kan reagere revolutionært.“

Ja, med Arbejderbevægelsen mener det ærede Medlem Socialdemokratiet. Saa kan man give sig til at diskutere, og jeg tvivler ikke om, at hvis en Generalauditor fik fat i det, vilde han sige, at det er en Bekendelse til Revolution, og Revolution er ikke forudset i Grundloven, altsaa er det noget forfærdeligt noget.

Og det gentages i Tese Nr. 8, hvor der staar:

„Ved enhver Diskussion om revolutionære Fremgangsmaader maa Hovedspørgsmaalet være, om der foreligger en revolutionær Situation. Overfor en saadan vil Partiet med alle Midler“ — altsaa ogsaa med voldelige Midler — „hævde Arbejderklassens Rettigheder og søge Klassekampens Maal gennemført“.

Jeg gentager, at Medlemmerne af det konservative Folkeparti skal ikke blive opskræmte og nervøse over, at et Medlem af Socialdemokratiet har kunnet fostre saadanne Tanker, for de er, som sagt, kun sat som Madding paa en Krøg i Haab om, at man derved skal kunne holde utilfredse Elementer fast i Partiet i Troen paa, at man i alle Tilfælde indenfor dette Parti i det mindste har eet Menneske, som er revolutionært.

Men det er altsaa til Belysning af det Hykleri, der i den givne Situation, naturligvis stærkest i den socialdemokratiske Presse, drives med dette Spørgsmaal, og som selvfølgelig ikke har noget som helst Værd, fordi Socialdemokratiet tidligere har befundet sig i nøjagtig samme Situation, og fordi man udmærket vel ved, at det falder ikke vort Parti ind under nogen Omstændigheder at give Afkald paa sit Program.

Hykleri fra den Side, som er forarget over vore Programmerklæringer, er saa meget mere meningsløs og paafaldende, som det nu er et halvt Aar siden, vi første Gang fremsatte saadanne Programmerklæringer her i Tinget. Hvis man ønsker det, er jeg parat til at møde frem med Citater fra Rigsdagstidende af, hvad jeg har sagt ved Finanslovens første Behandling, og da var der ingen, der gav sig til at hyle op og skribe op.

Men Situationen er en anden nu. Man ønsker nu at skabe en voldsom Stemning imod det kommunistiske Parti for at faa en Basis for yderligere Magt- og Myndighedsmisbrug, yderligere Undertrykkelsesforholdsregler imod Partiet, og derfor har man med Kyshaand grebet den Haand, som Generalauditoren, det ærede konservative Medlem Hr. Pürschel, rakte Regeringen.

Statsministeren (Stærning): Jeg tror i og for sig, at det ærede Medlem, der nu talte, kan være forholdsvis rolig; saa længe hans Parti ledes af Personligheder som dem, der har Sæde her i Tinget, er der ikke Brug for voldsomme Midler imod dem. Det ærede Medlem har ved sin Tale bevist, at han intet som helst formaade at bevise om de Sigtelser, han fremsatte i sin første Tale under dette Møde. Ikke et Bevis leverede det ærede Medlem paa Rigtigheden af sin Sigtelse mod de kommunale Myndigheder, der skulde øve økonomisk Forfølgelse imod de arbejdsløse med Hensyn til deres Understøttelse. Ikke et Bevis. Det var derimod ganske tydeligt af det ærede Medlems mange Bemærkninger om Sagen ganske